

Nem egyedül Wimmer ellenezte a tanács bizalmi javaslatát.

Ellenzéki politika és kamarai elnökség.

A liberális és demokrata érzelmi városatyák el merlék követni azt a vakmerőséget, hogy szónokot állítottak a tanácsnak azzal a javaslatával szemben, amellyel bizalmat akart szavaztatni Behlen István grófnak. Így, a politikai életben használatos sablon szerint, nem egészen szabatosan jelöltük meg, amire megbízást kapott és amit elvégzett a közgyűlés politikai ellenzéki szónoka. A liberális és demokrata ellenzék szónoka ugyanis nem tett ellenjavallatot. Megfelelően a maga meggyőződésének és elvárásainak egyhangú kívánságának, mindössze annak a megindokolására sorakozott, hogy a közgyűlés liberális és demokrata érzelmi tagjai miért nem csatlakozhatnak a bizalmi javaslatához.

Már a szerdai számunkban rámutattunk arra, hogy a bizalmi határozat meghozatalát igen könnyen megelőzhetnék volna botrányos jelenségek, ha az ellenzéki Wimmer Fülöp történetesen reagált volna néhány bizalmat szállítani akaró tulhazos kormánypárti városatyá inparlamentáris, ill. j. is, sőt agresszív viselkedésére. Kizárólag Wimmer érdeme, hogy nem rabant ki botrányokban az az elment, amely mindig fűti az atmoszférát, valahányszor politikai ellenfelek mérkőznek. Ennek a néhány városatyának a türelmetlen hangján és modorán szól a kérdéshez csütörtöki számában a kormány helyi szócsove, a „Szegedi Napló”. Nem lehet szó nélkül hagyni, amiket mond. Példát veszünk azonban a liberális és demokrata ellenzék közgyűlési szónokától. A helyi kormányrendelet minden tekintetben szélsőséges és elfogult hangjával szemben az ellenzéki sajtó higgadtan fogja megmondani a véleményét.

A kormány lapja úgy állítja be a közgyűlésen történteket, mintha Wimmer izoláltan állt volna felszólalásával. Kifejezetten nem mondja ezt meg, de ilyen látszatot akar kelteni, amikor például úgy összegezi meg mondandóit, hogy a szónok elvárásait a közgyűlésből távolmaradtak, vagy sokatmondóan hallgattak. A kormánylap nagyon jól tudja, hogy ez a beállítás tendenciózus, tehát a való tényállást eltorzítja. A liberális és demokrata érzelmi városatyák teljesen szolidaritásak voltak Wimmerrel ebben a kérdésben is. Wimmer szerdán nemcsak a saját nevében beszélt, amit nagyon helyesen meg is mondott. Vasárnap 20—25 elvárásával, akik valamennyien közgyűlési tagok, megbeszélte a dolgot. Tőlük, akik minden hasonló esetben határoznak a város egész liberális és demokrata érzelmi polgársága ügyéről, kapta a megbízást, hogy a tanács bizalmi javaslatával szemben valamennyiük nevében felszólaljon. Ezen a címen tehát nem lehet lekicsinyelni Wimmer felszólalását,

amely mögött legalább 60—70 városatyá állt.

A kormány sajtó azonban minden eszközzel megpróbálja meghátrálni ezt a célját. Személyeskedik is. Olyanokat mond, hogy Wimmer véleménye tökéletesen közömbös a nagyközönség szempontjából. Próbáljon csak valamilyen módon, például ingyenes röplapok osztogatásával hozzáférközni a nagyközönséghez és kérdezze meg tőle, kinek a véleményét tekinti közömbösnek: azét a Wimmer Fülöpé, aki mindig, minden tekintetben függetleníteni tudta és merie magát, aki gerinces maradt még néhai kormánypártisága idején is, vagy pedig azét a tisztviselőt, aki a kormánytól függ és azét a lapot, amelyet kifejezetten kormánypolitika szolgálatára alapítottak és tartanak fenn.

A másik vakmerőséget, amely ellen a kormány sajtó harcba száll, Wimmer Fülöp követte el, amikor vállalni merie elvárásait megtiltató megbízását. A kormány sajtó ezt azzal a kijelentéssel torolja meg, ahogy a kamarai elnöki állás szerinte összeférhetetlen a politikai ellenzékiiséggel és azzal a váddal, hogy Wimmer kamarai pozícióját politikai célokra használta fel. A két állítás mögött természetesen az a tendencia húzódik meg, hogy meg kell kezdeni a kamarai választások küszöbén Wimmer pozíciójának a gyöngítését. Arra a vádra, hogy Wimmer politikumot vitt volna be kamarai elnöki működésébe, bizonyára válaszolni fognak illetékes fórumok és egyének. Értjük, ha a kormány sajtó pacifikálni akarná az egész várost a kormánypárt részére. Nem értjük

azonban, hogy ilyen ügyellenül erőlködik. Hiszen az egész város mulat azon a nevelés-egyes állításán, hogy a kamarai elnöke nem tarthatik ellenzéki párthoz. Jól kinéznénk, ha így lenne. Esetleg pont az ellenkezőjéről lehetne komolyan beszélni. Hiszen ma

a kereskedők túlnyomó többsége, az iparosok jelentékeny része ellenzéki.

Ide sodorta őket, hogy másról most ne be-

Vonatokat temetett el, hajókat és embereket pusztított a romániai rettentő hóvihár.

Bukarest, január 21. A tegnapi hóviharról ma érkeznek részletes jelentések. Ezek szerint Zóita és Boboc állomások között egy tehervonatot teljesen eltemetett a hó, úgy hogy 100 munkás csak megfeszített erővel tudta kiszabadítani. Hasonlóan járt a Bukarest—Jassy között közlekedő expresszvonat és a Bukarest—Kisenev i gyorsvonat. Ezek a vonatok egyáltalában nem tudták folytatni útjukat és most is Buzau állomáson vesztegelnek.

Konstanza jelentés szerint az ottani kikötőben horgonyzó hajókat a napok óta dühöngő heves szélvihar megrongálta. Két uszályhajó elsüllyedt. A határscsendőrök halászbarkákat fedeztek fel a par-

szélünk, a kormány szerencsétlen gazdasági politikája.

Változatlanul valljuk mégis, hogy a kamarától, sőt a kamarai választásoktól is távol kell tartani minden politikát. A kormánylap türelmellen hangu cikke azonban egyelőn konkrét eredménnyel máris dicsekedhetik. Fölnyitotta azok szemét, akik azt hitték, hogy a kamarai választások idejére semlegesek és télenek maradhatnak. Most lájják és mondják is, hogy készülni és tömörölni kell, hiszen máris megkezdődött az agitáció — politikai alapon. Ezt az eredményt illetékes helyen nem fogják elkönyvelni a kormánylap javára.

Husz városi tisztviselő jut B-csoportba, kilencnek nyugdíjazását rendeli el a statuszrendelet.

A csütörtöki tanácsülésen a polgármester szóba hozta a statuszrendezést azzal kapcsolatban, hogy a közgyűlés megszavazta a városi tisztviselők huszonöt százalékos külön — státuszon kívüli — városi pótlékát. Megkérdezte Rack Lipót pénzügyi tanácsnoktól, hogy a rendelet értelmében kik kerülnek a B csoportba és kik az A-ba. A pénzügyi tanácsnok elmondta, hogy azok, akik jelenleg is olyan fizetési osztályban vannak, mint amilyenek állásukra a rendelet előír, vagy amilyenbe a rendelet értelmében juthatnának, A csoportban vannak, azok pedig, akik ennél magasabb osztályban vannak, a B csoportba kerülnek és kevesebb fizetést kapnak, mint az A-csoportbeliek. A tanács tagjai és a városi tisztviselők túlnyomó többsége az A-csoportba kerül, a mérnöki hivatal több tagja, a tisztí főorvos, a kerületi orvosok közül többen, a kórházi orvosok és a kórház igazgató főorvosa — körülbelül husz tisztviselő — a B-csoportba jut, mert olyan magas fizetési osztályban van, amilyenbe a rendelet értelmében nem kerülhetne.

Ezek tehát kevesebb fizetést kapnak — mondotta elgondolkodva a polgármester. — Az orvosokra ez nem jelent nagyobb sérelmet, mivel ők magánprakszist is folytatnak, a mérnököknek azonban mellékjövedelmük nincs, mert magánprakszist nem folytathatnak, tehát rájuk a rendelet nagyon sérelmes.

Ezután arra kért felvilágosítást a polgármester,

hogy kik azok a városi tisztviselők, akik kitöltötték már teljes szolgálati idejüket és így a rendelet értelmében nyugalomba kell vonulniuk. Dr. Tóth Béla főjegyző behozta az erre vonatkozó és előre elkészített kimutatást, amely szerint kilenc városi tisztviselő nyugalombavonulásáról lehet szó. Bokor Pál polgármesterhelyettes 71 éves és 48 évi szolgálatát van, dr. Gaál Endre tanácsnok 64 éves, 44 évi szolgálatát van, Bíró Benő műszaki tanácsos 64 éves, 41 évi szolgálatát, dr. Andrassy Ferenc egészségügyi főtanácsos 73 éves, 43 évi szolgálatát, dr. Gyuritz Sándor egészségügyi főtanácsos 66 éves, 42 évi szolgálatát, Bárdoss Béla tb. főjegyző 61 éves, 44 évi szolgálatát, Gácsér György kórházi gondnok 70 éves, 46 évi szolgálatát, Ferenczy Mátyás 64 éves, 41 évi szolgálatát és Szabó Mihály I. osztályu altiszt 66 éves, 40 évi szolgálatát.

A rendelet értelmében a tanácsnak a februári közgyűlés elé javaslatot kell terjesztenie a teljes szolgálati idejüket kitöltött tisztviselők nyugdíjazására. A tanács tagjainak szolgálatban való megtartását a közgyűlés csak huszonöt városatyá előterjesztésére javasolhatja a minisztertanácsnak. A többiekre a tanács tehet és tesz előterjesztést. A nyugdíj szabályrendelet értelmében azonban azok a tisztviselők, akik betöltötték hetvenedik életévüket, tovább semmi esetre sem tarthatók vissza a tényleges szolgálatban.

Az osztrák-magyar monarchia jótállása Wied alban fejedelemért.

A Wiener Bankverein perli az osztrák államot.

(A Délmagyarország bécsi tudósítójától.) Érdekes per foglalkoztatta a minap a bécsi országos főúrvényszék egyik szenátusát, mint felebbezési fórumot. A Wiener Bankverein beperelte az osztrák államot és visszakövetelte azt az 5.000.000 francia frankot, amelyet 1914-ben kölcsönként folyósított Wied herceg akkori alban fejedelemnek. Wied herceg, aki nem sokkal e őbb került Albánia trónjára, nem rendelkezett jövedelmekkel és ezért az alban kormány a Wiener Bankvereinnek a kölcsön ellenében kincstári váltót adott.

A bécsi bank azonban azt a feltételt szabta, hogy a váltót megbízható kezes írja alá. Az alban kormány kezesként az Osztrák-Magyar Monarchiát nyerte meg. Berchtold gróf akkori külügyminiszter külpolitikai okokból támogatta Albánia pénzügyi tranzakcióját és egy 1914. február 28-án kelt külügyminisztériumi rendelettel kezességet vállalt az egész adósságért.

A Wiener Bankverein, a Bodenkreditanstalt, a Länderbankkal, a Pesti Magyar Kereskedelmi Bankkal és néhány külföldi pénzintézettel szindikátust alakított, amely az ötmillió francia frankot az alban kormány rendelkezésére bocsátotta. Közben Wied herceget a forradalmárok elűzték az alban trónról, Albánia megtagadta a váltó honoralását, mire a konzorciumot vezető Wiener Bankverein a váltó lejáratkor az osztrák-magyar külügyminisztériumhoz fordult, amely néhány millió háborús, tehát már csökkent értékű koronát valóban kifizetett és kötelezte magát, hogy a hátralé-

kos összeget a világháború befejezése után hat hónapra kifizeti. A háború alatt a Wiener Bankverein belement ebbe a megállapodásba, de amikor a világháború befejeződött, az Osztrák-Magyar Monarchia már nem létezett. Erre a Wiener Bankverein a váltót az osztrák köztársaság külügyi hivatalának prezentálta, amely azonban a kifizetést megtagadta azzal a megokolással, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia kötelezettségeiért az osztrák köztársaság nem felel.

A Wiener Bankverein ezzel szemben arra az álláspontra helyezkedett, hogy az osztrák köztársaság az 1867-ben kötött osztrák-magyar kiegyezési kvóta alapján köteles a régi osztrák császárságra esett részt honorálni és pert indított az osztrák állam ellen. A Wiener Bankverein peréhez a konzorcium többi tagjai is csatlakoztak, csak a Länderbank állott el a pertől, mivel ezzel a bankkal az osztrák állam kiegyezett. A Wiener Bankverein, valamint szindikátus-partnerei: a Bodenkreditanstalt, a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank és két olasz nagybank azonban 1.653.000 frank erejéig pert indítottak.

A tárgyalás során az osztrák kincstár képviselője kifogást emelt az ellen, hogy a perhez a Bodenkreditanstalt és az említett budapesti, valamint olasz bankok is csatlakoztak, mivel ezek csak azután léptek be a konzorciumba, amikor a volt közös külügyminisztérium már elvállalta a kezességet. A bíróság helyt adott ennek az érvelésnek és így csak egyedül a Bankverein keresetét fogadta